

ža, Pontebe in Tolmeča ter komisija za poti v Julijsko-Karnijskih Alpah.

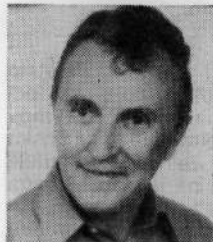
Zemljevidi so tiskani v osmih barvah. Z rdečo so označene poti (i sentieri), ferate (le ferate) in planinske kočice (i refugii). S črno barvo so označili voznost cest (la viabilità), zgradbe (gli edifici) in gorske grebene (i crinali). Z modro so označeni potoki, reke in jezera. V rumeni barvi so narisana območja naravnih parkov in omrežja asfaltiranih cest. V svetlo zeleni barvi so narisani gozdovi, biserno siva barva predstavlja strmine, izohipse (le curve di livello) pa so zarisane s rjavo. Meličča so označena s temno sivo barvo.

Avtorji so se odločili za izdajo planinskih zemljevidov v M 1 : 25 000 zato, ker so bili prejšnji izdelani že okrog leta 1960. Med tem časom so gore sicer ostale »enake«, spremenile pa so se poti, ceste, mostovi in kultivirana pokrajina. Avtorji so za osnovo uporabili zračne posnetke, ki jih je izdelal Vojaški geografski inštitut, vse ostalo pa so dodali v treh letih skupnega dela. Posebno pozornost so namenili poimenovanju. Za izdajo pripravljajo še zemljevid Tržaškega in Tržiškega krasa.

(Po članku iz Il Piccolo priredil A. Čičerov)

društvene novice

In memoriam: Alojz Uršič



Globoko nas je pretresla vest, da si za vedno odšel od nas, da te je premagala huda bolezen, ki si ji dolgo kljuboval. Zapustil si nas, še ne 60 let star.

Nastala je velika praznina v naših vrstah, v vrstah gorskih reševalcev.

Zapustil si nas prav v času, ko se pozna pomlad prevesi v vroče poletne dni, ki si jih nešteto preživel z nami — gorskimi reševalci. Bil si jim zvest do svoje prerane smrti. Kot uslužbenec si bil po vojni svoji delovni organizaciji predan z dušo in telesom, prosti čas pa si posvetil humanemu delu v GRS.

Svojo delovno vnetost si bil vedno pripravljen prenašati na mlade rodove, tudi v planinskih vrstah, kjer si našel sprostitve po delu. Leta 1960 si bil eden izmed ustanoviteljev postaje GRS v Radovljici, njen član si ostal do zadnjega dne. Premnogokrat si pomagal reševati ponesrečence v gorah. Bil si vesel, če se je reševanje ponesrečenca srečno končalo. Bile pa so tudi akcije, ki so se končale

tragično, in takrat si bil zelo potr in pretresen.

Ko nisi mogel več tako aktivno sodelovati z nami na akcijah, si bil kljub temu vedno prisoten in si nam pri delu vsestransko pomagal. Posvetil si se delu z mladimi reševalci-pripravniki. Bil si jim učitelj, prijatelj, svetovalec.

Prezgodnja smrt je končala Tvoje humano delo. Tvoj pogled ne bo več objemal jutranjih svitov v Karavankah, Julijcih in po pobočjih Jelovice, po krajih, ki si jim posvetil velik del svojega življenja kljub družini, ki si ji ustvaril lep in prijeten dom.

Naše vrste se bodo množile, srečevali se bomo na tečajih in vajah, vendar brez Tebe, brez Tvoje dobre volje in nasmeha. Ostal pa bo spomin nate kot vzor reševalca, ki je 25 let dela posvetil razvoju in napredku GRS.

Za svoje uspešno delo si prejel več priznanj in tudi priznanje častnega reševalca.

V imenu vseh planincev je beseda hvala za tvojo vdano in nesebično pomoč pre malo. Spominjali se te bomo kot poštenega in požrtvovalnega človeka, obenem pa tudi kot iskrenega in dobrega tovariša.

Naj ti bo lahka domača zemlja!

Toni Smolej

Visoka idrijska obletnica

S proslavo na Hlevišah so idrijski planinci 18. junija počastili 85-letnico obstoja svojega planinskega društva. Na proslavi so sodelovali recitatorji, moški pevski zbor šoferjev in avtomehanikov iz Idrije, pihalni orkester idrijskih rudarjev (tako kot takrat, ko je bila otvoritev kočice na Hlevišah), starosta idrijskih planincev Janez Jeram je podal pregled najpomembnejših dogodkov iz zgodovine idrijskega planinstva, slavnostna govornica pa je bila predsednica občinske skupščine Idrija Ivica Kavčič.

V svojem govoru je med drugim dejala, da spada proslavljanje planinskega jubileja v vrsto proslav ob 500-letnici Idrije. Ob bežnem pregledu te zgodovine je posebej poudarila ustanovitev prve slovenske realke v Idriji leta 1901, kjer je bil učni jezik slovenščina, »kar danes omenjam tudi zato, ker je boj za ohranitev samobitnosti našega naroda ponovno aktualen«. Kot je dejala, je realka s svojo dejavnostjo in svojim naprednim duhom neposredno vplivala tudi na družbeno življenje in tako tudi na razvoj planinstva v Idriji. Ustanovitelj krajevnega planinskega društva je bil znameniti realčni profesor Makso Pirnat, oče slikarja Nikolaja Pirnata, kočca na Javorniku, ki so jo prvič odprli že leta 1907, pa se imenuje po njem.

Kot je dejala, je planinstvo na Idrijskem v svoji zgodovini doživljalo vzpone in padce, med vzpone pa vsekakor sodi dogra-